

Column 'Jesusterreur' van Petra Jorissen uitzending 22 juni 2017

Zijn blijmoedige glimlach trekt mijn aandacht. Dan realiseer ik me in een flits dat ik een soortgelijke blijmoedigheid vandaag eerder gezien heb. Er loopt een donkere vrouw op de markt met diezelfde blijmoedigheid in haar gezicht. Een enge, starre blijmoedigheid rond haar mond en in haar blik, een blik kil en berekenend van blijmoedigheid.

Als ze doelgericht mijn richting uitkomt met een flyertje race ik op de kraam met biologische broccoli af ineens een en al interesse veinzend voor een stronkje dat, afgaande op de vale kleur, de houdbaarheidsdatum al dagenlang heeft zien passeren.

Mevrouw gaat desondanks zowat bovenop mijn rolstoel staan en duwt me de flyer onder mijn neus. 'Dank u, nee hoeft niet,' zeg ik geïrriteerd en ik ga door met de broccoli-inspectie. Mevrouw duwt de flyer dan zowat tegen mijn bril. Ik voel kwaadheid opstijgen maar ik kan nog net beheerst zeggen dat ik geen interesse heb. Als ze vervolgens aan mijn schouder begint te duwen, zeg ik bits: 'Weg!' Alsof ik het tegen een lastige bromvlieg heb.

Maar de vrouw, kennelijk wel enige afwijzing gewend hier op de Nieuwmarkt, heeft al een ander in het vizier. Even later staat ze voorovergebogen dicht naast een iele oude vrouw met rollator geplakt. Ze praat, en ze praat, en ze praat. De oude vrouw zwijgt stil en kijkt naar de grond. 'Die zou ik eigenlijk moeten gaan verlossen', denk ik, maar ik doe het niet, ik heb honger en de friet van de biologische frietkraam nog niet geproefd.

Als ik het duurzame, afbreekbaar zakje frites in mijn hand heb sta ik ineens oog in oog met de keurige geklede blijmoedige die al eerder mijn aandacht trok. Een heer deze keer. 'Mag ik u iets vertellen?' klinkt het beschaafd plechtig. Ik begin het al licht benauwd te krijgen. 'Ach, doet u maar geen moeite,' zeg ik en ik probeer er een onverschillig gezicht bij te trekken. Even overweeg ik hem zelfs een frietje aan te bieden. Krijg je vast een ander gesprek.

Helemaal fout! Juist die onverschillige reactie zet de blijmoedige aan z'n voet voor het voorwiel van mijn rolstoel te zetten. Ik moet even wachten, want hij heeft iets heeeel belangrijks voor me. Een boodschap die mijn leven zal veranderen.

Dat ik geen boodschap hoeft zeg ik. 'Jawel, jawel, want het is niet voor niets dat juist op dit moment deze boodschap tot u komt!' Hij zet ook z'n andere voet voor het wiel, buigt zich veel te dicht naar me over (zielzoekers kennen geen grenzen wist ik al) en zegt nog maar eens dat juist deze boodschap op dit moment van levensbelang is.

‘God zoekt u. God zit in u, maar dat weet u kennelijk niet. Kent u Jesus wel? Die is overal en onder ons. God zit ook in uw friet. Ik zie dat het biologische friet is. Zal wel duur zijn.’ Die laatste nuchtere constatering vind ik wel weer komisch en ik schiet in de lach.

Fout! Ook deze reactie is olie op het bekeringsvuur. ‘Oké, u wilt onze boodschap niet horen, u eet liever biologisch dan dat wij u genezen.’ Hij kijkt me vol ongeloof aan, alsof ik diep gestoord ben, deze straatbekeerder.

Ineens word ik misselijk, misschien roert Jesus in de friet. Want wie je niet ziet kan er wel zijn. Ik kan de frietjes niet meer zien, zou ze het liefst met zak en al tegen zijn brilleglazen kwakken. Dan was ik in ieder geval verlost van de friet en waarschijnlijk ook van de straatbekeerder.

Wie verlost mijn van de Jesusterreur? Wat mij betreft is dit een nieuwe doelgroep voor de straatpsychiater.